

Afstemning

Ændringsforslagene nr. 1-10 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Opfold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Anden behandling af lovforslag nr. L 67: Forslag til lov om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen.

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).

(Fremsat 24/2 2005. Første behandling 15/3 2005. Betænkning 2/6 2005. Ændringsforslag nr. 20 af 6/6 2005 uden for betænkningen af Anne Baastrup (SF) og Line Barfod (EL)).

Der var stillet 19 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af SF og EL.

Lovforslaget og ændringsforslagene sættes til forhandling under et.

Kl. 12.35

Leif Mikkelsen (V):

Den skarpe iagttager vil kunne erindre, at der ved førstebehandlingen af det her lovforslag blev udtalt megen bekymring over brud på grundloven, jobgaranti osv. Det har vist sig, at det var grundløst, og derfor er der grund til nu at udtale glæde over, at en række ændringsforslag med ord har præciseret det, der hele tiden har været hensigten, nemlig at alle medarbejdere flytter med opgaverne over i den nye struktur, og at man dermed er sikret job i overgangen til en ny struktur. Det er altså en forpligtelse for ansættelsesmyndigheden.

Den hensigt, der har været der hele tiden, er altså nu formuleret på skrift, og det har så fået

dele af oppositionen til at støtte forslaget. Det er vi meget tilfredse med, og dermed kan vi i dag notere, at der er den nødvendige opbakning til det her lovforslag, som sender et signal om, at det foregår på en god og forsvarlig måde over for de medarbejdere, som vi ved der bliver brug for til at løse opgaverne i fremtiden i den her kommunalreform. Så det er en god situation for det her meget omtalte lovforslag.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hr. Leif Mikkelsen sagde i slutningen af sit indlæg, at vi ved, at der bliver brug for medarbejderne. Hvis regeringen ved, at der bliver brug for medarbejderne, hvorfor kan den så ikke give den trykingsgaranti, som medarbejderne har efterlyst hele vejen igennem?

Når nu man ved, at der er så mange hvert år, der holder op ved naturlig afgang, og at der skal nybesættes, hvorfor så ikke give medarbejderne en trykingsgaranti, ikke for at den enkelte kan blive i nøjagtig det samme job, men for at den enkelte er sikret et job? Hvorfor kan regeringen ikke give den garanti for, at den enkelte vil blive taget med på råd, at man vil drøfte tingene grundigt for at sikre, at man hører de enkeltes ønsker i forbindelse med, hvad de bliver overflyttet til, når der skal ske overførelser? Hvorfor vil man ikke give den trykingsgaranti til medarbejderne?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Hvis fru Line Barfod har læst den række ændringsforslag, der nu ligger, vil hun se, at det med al tydelighed er signaleret, at der er brug for de her medarbejdere, og at der er igangsat en række trykingskabende foranstaltninger, hvor staten tilkendegiver, hvordan man vil håndtere det, og giver samme anbefaling til regioner og kommuner. Så der er altså en meget stærk signalgivning til medarbejderne om, at der bliver taget de nødvendige hensyn, og at der bliver holdt fast ved virksomhedsoverdragelsesreglerne. Dermed er der, skal vi sige, et stærkt signal om en trykingsgaranti for medarbejdere, der er meget passende for den her struktur.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Men hvorfor vil Venstre kun sende et signal, hvis det, man ønsker, er at give en trykingsgaranti til medarbejderne i erkendelse af, at medarbejder-

ne er fuldstændig afgørende med hensyn til at sikre en god offentlig service? Hvorfor så ikke give den garanti, som medarbejderne har efterlyst?

Mangelen på den garanti fører jo til, at vi hele tiden hører om, at mange medarbejdere er utrolig utrygge, at mange overvejer at forlade deres stilling og søge væk, fordi de ikke aner, om de er købt eller solgt, når reformen bliver gennemført.

Hvorfor ikke sikre ved lovgivning eller ved aftale med fagforeningerne, repræsentanterne for medarbejderne, den trykkesgaranti, som har været efterlyst hele vejen igennem? Hvis det er det, der alligevel er signalet, hvorfor så ikke også gøre det helt klart på skrift over for medarbejderne?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Nu er fru Line Barfod selvfølgelig i sin gode ret til at blive ved med at spørge om det samme og det samme. Jeg vil bare konstatere, at det, der nu er meldingen fra masser af medarbejdere og en række organisationer, er, at de er særdeles tilfredse med, at der er sendt de her signaler om, at der laves aftaler, og at der sikres en række trykkeskabende foranstaltninger. Det har skabt trykkes og tillid hos medarbejdere, og det er signalet i dag. Så vi er helt tilfredse med det.

Kl. 12.40

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Da man hørte hr. Leif Mikkelsens første indlæg, fremgik det, at han var meget glad for, at det nu var kommet på skrift, hvad der hele tiden havde været hensigten. Når vi lige har hørt ordvekslingen med fru Line Barfod, så kan vi sige: Tjah. Og man kan vist godt ud fra det tolke, at det ikke er hr. Leif Mikkelsen, der har fundet på at sætte det på skrift. For her gælder der signaler, og så går resten godt derude. Tak for den indrømmelse, om end den selvfølgelig er svær at trække ud i klar tekst, men vi må nøjes med signalet herfra.

Så vil jeg gerne spørge hr. Leif Mikkelsen, om han vil kunne garantere os, at dette lovforslag ikke åbner mulighed for, at tjenestemænd kan blive behandlet i strid med deres grundlovssikrede rettigheder. Jeg hørte nemlig, at hr. Leif Mikkelsen, og det var meget uforsigtigt, tog debatten fra førstebehandlingen om grundlovssikrede rettigheder op igen.

Det er ikke selve lovforslaget, der krænker de grundlovssikrede rettigheder, det er selvfølge-

lig den måde, man på grundlag af lovforslaget vil behandle de pågældende mennesker på. Der vil jeg gerne høre, om hr. Leif Mikkelsen mener, at der ikke er nogen, der vil kunne få krænket deres grundlovssikrede rettigheder, sådan som lovforslaget er indrettet.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Jeg tror roligt, at fru Pia Gjellerup kan regne med, at der ikke er nogen, der får krænket deres grundlovssikrede rettigheder. Det tror jeg roligt man kan regne med. Det vil være et signal fra enhver lovgivning her i Folketinget, at man vurderer, om den er lovmedholdelig i forhold til grundloven, og dermed vil det selvfølgelig også blive resultatet her.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Der er et ord, der siger, at hvis du ikke har en klar mening, så lad være med at sige det så tydeligt. Det lever hr. Leif Mikkelsen jo fuldt ud op til. Vi skal roligt regne med, at der ikke er nogen, der får krænket deres rettigheder.

Nej, nu er pointen her, at lovforslaget i sig selv selvfølgelig ikke krænker nogen tjenestemænd. Det, der skulle krænke dem, er det, der vil blive truffet beslutning om på et tidspunkt. Der spørger jeg hr. Leif Mikkelsen, og det er meget enkelt, der kan blive svaret ja eller nej: Kan hr. Leif Mikkelsen garantere, at med dette lovforslag vil det ikke være muligt med beslutninger at krænke tjenestemænds grundlovssikrede rettigheder, ja eller nej?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Jeg synes, spørgsmålets karakter taler for sig selv. Der gennemføres her en lovgivning, der har sendt tydelige signaler om, hvordan medarbejdere skal håndteres, hvilke regler der gælder, og at det selvfølgelig er lovmedholdeligt og ikke på nogen måde kan komme i konflikt med grundloven. Det siger sig selv.

(Kort bemærkning).

Eigil Andersen (SF):

Hr. Leif Mikkelsen siger, at de ansatte er sikret arbejde gennem virksomhedsoverdragelsesloven, og beskriver, at der er stor trykkes og tillid blandt de ansattes organisationer. Det er nu ikke min opfattelse, at det forholder sig sådan.

Virksomhedsoverdragelsesloven giver arbejde, i det øjeblik virksomhedsoverdragelsen sker, men så tidligt som måske en uge eller en måned efter kan den nye arbejdsgiver jo afskedige de pågældende. Så det betyder, at hvis kommunalreformen medfører beskæftigelsesmæssige ændringer af økonomiske, tekniske eller organisatoriske årsager, så kan den kommunale medarbejder blive fyret f.eks. en måned efter, at man er gået over til en ny ledelse.

Så vil jeg spørge hr. Leif Mikkelsen: Mener hr. Leif Mikkelsen så stadig, at de kommunalt ansatte er sikret et job?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Det er nemlig fuldstændig rigtigt, at virksomhedsoverdragelsesloven siger, at man ikke på grund af kommunalreformen må fyre medarbejdere, og sådan skal det være. Men det har jo aldrig været tænkt sådan, at der dermed skulle lægges cement ud over et system, så forandringer, opgaveflytninger og ændringer ville være umuliggjort for de kommunalbestyrelser, der bliver valgt her til efteråret.

Det siger sig selv, at hvis man skal have en dynamisk offentlig sektor, der også kan undergå forandringer og flytninger, så skal de, der nu bliver valgt og får ansvaret, have mulighed for at handle. Ellers ville man jo sige, at deres opgave ville være umuliggjort. Det har vi aldrig haft til hensigt, så derfor har vi fuldt ud tillid til, at man lokalt tager de nødvendige hensyn til medarbejderne, når man tilrettelægger fremtiden.

Men i overgangen her, og det er vores opgave herfra at sikre, at tingene bliver overholdt, gælder virksomhedsoverdragelsesloven.

Kl. 12.45

(Kort bemærkning).

Egil Andersen (SF):

Man kan jo egentlig så sige, at sandheden om det her er, at i det sekund, hvor virksomhedsoverdragelsen sker, har man et arbejde, og efterfølgende kan alt ske.

Jeg vil gerne spørge hr. Leif Mikkelsen: Tror hr. Leif Mikkelsen, at de kommunale og amtslige medarbejdere i kongeriget Danmark, det drejer sig om 650.000 mennesker, nu meget engageret, konstruktivt og positivt vil arbejde videre for at gennemføre den her kommunalreform, når de og deres familier må leve med en rysten-

de usikkerhed om, hvorvidt de overhovedet har en fremtid med et arbejde?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Ja, jeg tror, at medarbejderne konstruktivt vil arbejde på at gennemføre den her kommunalreform, det er jeg ikke et sekund i tvivl om.

Virkeligheden er jo den, at der bliver brug for de medarbejdere, der er. Jeg tror godt, vi kan sige herfra, og det har jeg også sendt et signal om, at hvis der skal være ændringer, så bør det kunne klares ved naturlig afgang. Så jeg tror på, at der bliver brug for alle gode medarbejdere. Det er også derfor, der er en god stemning blandt offentligt ansatte, de er faktisk meget for den her struktur, det har enhver undersøgelse vist. Så vi, der bærer den her reform, er i god pagt med de offentligt ansatte. Det kniber åbenbart mere med oppositionen, så vi er glade for at have opbakningen fra medarbejderne.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så har hr. Ole Stavad ønsket at stille et spørgsmål, og det er han i sin grundlovssikrede ret til.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Tak, siger jeg til formanden. Meget apropos havde hr. Leif Mikkelsen en ordveksling med fru Pia Gjellerup netop om grundloven og tjenestemændenes retsstilling i det lovforslag, vi her behandler.

Jeg husker ikke, om hr. Leif Mikkelsen deltog i den høring, som blev arrangeret i et samarbejde mellem Retsudvalget og Kommunaludvalget med de to professorer Jens Peter Christensen fra Aarhus Universitet og Henrik Zahle fra Københavns Universitet. Disse to professorer var begge af den klare opfattelse, at den måde, man indretter reglerne for tjenestemænd i den her lovgivning på, medfører en risiko for, at tjenestemændene kan blive behandlet på en sådan måde, at det også kan være i strid med deres grundlovssikrede rettigheder. Det er jo bl.a. derfor, vi under forhandlingerne har forsøgt at få klargjort, at tjenestemændene selvfølgelig skal have regler, der respekterer både deres grundlovssikrede rettigheder og almindelige rettigheder i øvrigt.

Kan hr. Leif Mikkelsen forklare mig, hvorfor Venstre ikke har villet ændre på disse regler, så vi skaber den sikkerhed?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Vi mener bestemt, at den her lovgivning sikrer tjenestemændene, i den udstrækning de nu skal sikres i det her forløb. Det er bestemt vores opfattelse, og skulle der senere være eksempler på, at det ikke bliver håndteret rigtigt, må det afgøres de steder, hvor det skal.

Vi har fuld tillid til, at den her sammenskrivning af lovgivningen sikrer, skal vi sige, de offentligt ansatte som helhed, deriblandt også tjenestemændene. Vi har ikke grund til at tro andet.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Den lille ordveksling her mellem hr. Leif Mikkelsen og mig synes jeg egentlig afdækker et noget generelt problem i denne her strukturreform.

Der har været en række høringer med sagkyndige, uvildige folk udefra. Det har der været på det her område, det har der også været på en række andre områder.

Det, der har undret os mest, er, hvor lidt lydhørhed der har været hos regeringspartierne med hensyn til at lytte til nogle, som vi i fællesskab normalt trækker på som de klogeste og mest sagkyndige mennesker, vi har i vores land på de forskellige områder.

Det, jeg her henviser til, er, at vi her i folketingsregi har arrangeret, at Folketinget afholdt en høring med to af de fremmeste professorer, Jens Peter Christensen fra Aarhus Universitet og Henrik Zahle fra Københavns Universitet, som begge i enighed har meddelt, at den måde, lovforslaget er udformet på, åbner risikoen for, at den enkelte tjenestemand kan blive behandlet i strid med sine grundlovssikrede rettigheder. Så synes jeg, det er lidt sølle, at Venstre slet ikke vil lytte til den sagkyndige bistand, vi selv har bedt om at få.

Kl. 12.50

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Nu bruger hr. Ole Stavad formuleringen åbner risikoen for. Det vil sige, at det er sådan et meget bøjeligt udsagn, og derfor er det jo en trossag, om det nu sker eller ej.

Jeg vil bare sige, at vi har fuld tillid til, at den lovgivning her sikrer i den udstrækning, den skal sikre, og når eksperterne har den opfattelse, som hr. Ole Stavad siger de har, ville de sikkert også bruge stærkere udsagn om det, hvis de tro-

ede, det ville blive et problem. Derfor mener jeg ikke, at der er grundlag for at ændre, uanset at der er peget på, at der kunne komme en situation som den, hr. Ole Stavad peger på. Det er ikke lovforslaget som sådan, der er problemer i. Det vil være håndteringen efterfølgende, og den har vi fuld tillid til sker på en ordentlig måde.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så har jeg forstået, at det bliver fru Pia Gjellerup som ordfører – sådan har jeg forstået det. (*Indsigelse fra fru Anne Baastrup*). Jamen så skal man melde sig. (*Anne Baastrup: Det gjorde jeg også*). Så er det fru Anne Baastrup. Jeg havde forstået, at spørgsmålene var udtømte, og det er de ikke.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil godt spørge hr. Leif Mikkelsen om, hvad den egentlige begrundelse er for, at et parti som Venstre, der på et eller andet tidspunkt – i hvert fald i min historieopfattelse – har taget udgangspunkt i det enkelte menneske, kan forestille sig at komme med et lovforslag, hvor man fratager mennesker, der er ansat i kommuner, amter og stat, retten til at være omfattet og beskyttet af forvaltningslovens regler? Hvad er det for en filosofi, der ligger bag en sådan behandling af personalet?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Jeg vil gerne vide, hvorfra fru Anne Baastrup har det, at vi fratager nogle de rettigheder, de har i henhold til gældende regler. Vi fratager ikke nogen noget, og derfor kan jeg selvfølgelig ikke besvare spørgsmålet sådan, som fru Anne Baastrup måske ønsker det.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg er godt klar over, at der er kommet et ændringsforslag, men det ændringsforslag afhjælder ikke problemet. Mit spørgsmål var: Hvad er filosofien bag den måde at behandle folk på? Det må hr. Leif Mikkelsen dog i det mindste kunne svare på. Det kan godt være, at det er blevet ændret, at det er blevet lidt bedre, men det er slet ikke en almindelig overholdelse af forvaltningslovens regler for beskyttelse af personalet. Det ved eller burde hr. Leif Mikkelsen vide.

Hr. Leif Mikkelsen må også som Venstremand kunne beskrive over for mig, hvad det er for en ideologi, Venstre nu er blevet besjælet af,

nemlig at det er fuldstændig flintrende ligegyldigt med det enkelte menneske. Det vigtige er, hvordan systemet kommer til at fungere. Hvad er det for en filosofi, der nu ligger bag Venstres politik?

Jeg er fuldstændig klar over, at Socialdemokratiet og De Radikale via vores mange konferencer og høringer har fået overbevist Venstre om, at det var en dårlig idé, og har fået det mildnet lidt, men jeg spørger om, hvad det er for et menneskesyn, hvad for en filosofi og ideologi, der ligger bag denne her behandling af folk.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Fru Anne Bastrup siger, at det er blevet lidt bedre. Jeg vil sige, at det er blevet meget godt, og derfor er det selvfølgelig irrelevant at spørge om filosofien bag Venstres politik med hensyn til det enkelte menneske her. Det er en lovgivning, der sikrer medarbejderne i en proces, hvor vi peger på, at når jobbet flytter, så flytter personer med. Det gør pengene også, og virksomhedsoverdragelsesreglerne gælder. Der tages særdeles meget hensyn til det enkelte menneske. Det flugter fint med Venstres ideologi og den måde, vi behandler medarbejdere på, og derfor er lovgivningen præcis, som den skal være.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så tror jeg vist ikke, der er flere spørgsmål til hr. Leif Mikkelsen. Så må det blive fru Pia Gjellerup som ordfører for Socialdemokratiet.

Pia Gjellerup (S):

Der er en lille ordveksling nede ved ordførerbordet om, hvordan man skal forlange, at ordførere er sanddru heroppe, og det kan man jo sige det kniber med.

Det, vi hørte i hr. Leif Mikkelsens indlæg her senest, var, at da fru Anne Bastrup sagde, at det var blevet lidt bedre, sagde hr. Leif Mikkelsen: Nej, det er blevet godt. Det må man tro er noget mere end lidt bedre. Men da vi hørte hr. Leif Mikkelsens indledende bemærkninger, fremgik det, at der simpelt hen bare var skrevet det, man hele tiden havde tænkt. Der var altså i virkeligheden slet ikke nogen ændringer. Det var jo strengt taget det, hr. Leif Mikkelsen kom frem til.

Kl. 12.55

Det er så langt fra sandheden, man kan komme, men ordførere er jo ikke underlagt noget sandhedsansvar, i hvert fald ikke herinde.

Jeg er meget glad for, at vi fra Socialdemokratiets side og Det Radikale Venstres side kunne presse regeringen til at lave, på et enkelt område faktisk, nogle ændringer med en reel substans, der også satte sig i egentlige lovændringer.

De var ikke så vidtgående, som vi gerne havde ønsket det. Vi havde fra Socialdemokratiets side gerne ønsket, at vi havde fået en højere grad af garanti for en ansættelse i den meget turbulente periode, man må påregne følger efter kommunalreformens ikrafttræden. Vi havde også håbet, at vi kunne få forvaltningslovens regler til at gælde. Det havde vi ønsket, det fik vi ikke helt, vi fik sådan noget, der minder om det.

Vi ville også have mulighed for, at tillidsrepræsentanterne ikke var omfattet af tavshedspligt, som de har været hidtil i regeringens forslag. Den har vi rent faktisk fået hævet, og der må man sige, at det kan hr. Leif Mikkelsen ikke mene er noget, man har haft til hensigt. Man har skrevet nøjagtig det modsatte i lovforslaget, og det bliver nu pillet ud. Det er stærkt tilfredsstillende og faktisk en reel ændring.

Så det, der er lykkedes, er at få staten forpligtet til at gå forrest ved at lave tryghedsaftaler med medarbejderne. Det var jo heller ikke nemt at komme dertil, for når vi kalder det forpligtelse for staten til at indgå tryghedsaftaler, bliver det også formuleret lidt anderledes fra hr. Leif Mikkelsens side og fra indenrigsministerens side. Det der med forpligtelse opfattes nu altså godt nok ikke som rart. Men det er en forpligtelse, og jeg vil ønske alle, der skal arbejde for medarbejdernes rettigheder i de kommende måneder og år, held og lykke med arbejdet. Der er et redskab, som kan blive svært at bruge over for en regering, især med hensyn til de statslige aftaler, der skal indgås.

Men jeg håber meget, at det vil vise sig, at noget af det, hr. Leif Mikkelsen siger, faktisk er rigtigt, at det var noget, man gerne ville. Det vil jo vise sig, og det vil være godt, men i hvert fald er det da endnu bedre, at det står som en forpligtelse i tekst vedtaget sammen med dette lovforslag. Det følges så også af en opfordring til kommunerne om at gøre noget tilsvarende. Kommunerne er i en række sammenhænge begyndt at diskutere tryghedsaftaler, og nogle har også lavet forberedelserne, for de nye kommuner og de nye medarbejdere, de får. Det er stærkt tilfredsstillende, og jeg synes, at nogle af kommunerne på den måde har bidraget til at inspirere til, hvordan man faktisk tilrettelægger store æn-

dringer, der vedrører mange medarbejderes situation, på en ordentlig måde.

Jeg håber, at det viser sig, at de gode og dygtige kommuner virker som inspiratorer for de kommuner, som ikke er gået i gang endnu, men som jo altså kraftigt bliver opfordret til at gøre det, når vi har fået valgt det nye sammenlægningsudvalg i efteråret 2005. Det vil blive spændende; jeg vil gerne give min klare opfordring til, at man allerede nu går i gang med at forberede arbejdet.

Som nævnt har vi fået aftalt, at forvaltningsloven godt nok ikke kommer til at gælde, hvor det stadig er noget uforståeligt, hvorfor den ikke skulle – her kan der ellers være tale om en række meget indgribende afgørelser over for de ansatte – men der er lavet nogle, kan man sige, forsøg på at skrive nogenlunde det samme, dog direkte forholdende sig til den proces, der skal forløbe.

Da der er tale om mennesker, der i høj grad har fået deres rettigheder varetaget i fællesskab med tillidsrepræsentanter og faglige organisationer, mener vi faktisk, at det er et væsentligt skridt, fordi der derved er nogle, der kan anvende de redskaber, der her er aftale om. Det er redskaber, som handler om høring af de berørte medarbejdere om den situation, som der lægges op til for deres vedkommende, indsigt i det beslutningsgrundlag, der ligger til grund for afgørelserne, og muligheden for at få en begrundelse for afgørelser, som man muligvis ikke kan forstå særlig godt, hvis man ikke får en begrundelse. Her er der så en mulighed for, at den opgave bliver løftet.

Kl. 13.00

Det havde regeringen ikke tænkt sig at gøre. Det lykkedes i allersidste øjeblik at få de redskaber ind i lovgivningen. Det bliver reelle ændringsforslag, og det er vi faktisk overordentlig glade for. Men at kalde det »ikke nogen ændringer« er udtryk for en meget mærkelig omgang med virkeligheden.

Så er der spørgsmålet om tavshedspligten. Det har jeg nævnt at det kan vi kvittere rent for. Tavshedspligten for tillidsrepræsentanterne over for den enkelte ansatte er hævet.

Jeg ved simpelt hen ikke, hvad der var begrundelsen for, at det stod anderledes. Ikke andet end at vi har hørt regeringen forsvare det med næb og klør under førstebehandlingen, med næb og klør i forbindelse med forskellige diskussioner efterfølgende om personaleforhold. Men til sidst gav man sig, og nu har tillidsrepræsentanterne den reelle mulighed for at va-

retage deres medlemmers interesse, hvilket er fuldstændig fundamentalt for, at det her store maskineri overhovedet vil kunne fungere. Det kommer til at omfatte titusindvis af mennesker, der skal flytte arbejdsplads.

Det var så de positive ting, hvor vi kom i den rigtige retning. Så er der en ting, hvor vi godt nok ikke kom i den gale retning, men det var sandelig også galt nok på forhånd. Der måtte vi opgive med hensyn til tjenestemændene.

Jeg tror, alle kunne høre på den der ordveksling før om grundlovssikrede rettigheder, at der var hr. Leif Mikkelsen godt klar over, at han skulle træde varsomt og ikke sige, at han gerne ville garantere, at der ikke er nogen, der får krænket deres grundlovsmæssige rettigheder.

Jeg hørte også hr. Leif Mikkelsen sige, at hvis det skulle være, måtte man ordne det de steder, man ordner det. Ja tak, det er hilsenen til tjenestemændene ude i det ganske land: I skal til domstolene for at få varetaget jeres rettigheder. Folketinget laver her en lovgivning, der betyder, at de vil kunne blive underlagt tvangsmæssige forflytninger, nedsættelse af løn og pension, når deres aftaleperiode udløber, og forflytninger både geografisk og med hensyn til arbejdsindhold, som ligger langt ud over de sædvanlige tålegrænser, som man kalder det i det sprog.

Det har vi aldrig oplevet før, når man har flyttet tjenestemænd. Aldrig før. Det ved hr. Leif Mikkelsen også. Vi har gennemgået H:S-sager, vi har gennemgået Bornholm, og vi har gennemgået Levnedsmiddelkontrollen. Man har aldrig udsat medarbejdere for at være underlagt en forflytning, som de er tvunget til, uden at sikre, at de opretholder de rettigheder, som de ville have haft, hvis de var forblevet i deres job.

Det lægger man op til kan lade sig gøre her, og derved har man åbnet for det og med sin modvilje mod at lave noget andet i lovgivningen, som vi havde lagt op til, også understreget sin ret til og mulighed for at krænke tjenestemændenes grundlovssikrede rettigheder. Det er en dårlig måde at få medarbejderne trykke ind i den meget store ændring, som vil finde sted i deres liv.

Hvorfor være så optaget af medarbejderne? Fordi medarbejderne skal lave alt det arbejde for os borgere, som medarbejderne skal i det daglige, og som de også skal, mens det hele omkalfates, mens alt for dem ændrer sig. Der skal de kunne være trykke og vide, at de rettigheder, de har, ikke bliver krænket. Desværre skal de nu

bruge en del tid på at kæmpe for deres egne selvfølgelige rettigheder.

Det er Socialdemokratiet ærgerlig over. Vi har kæmpet, så langt vi kunne, men man har jo også kunnet høre her, at det har været svært at flytte nogen, og de har faktisk nærmest ikke engang opdaget, at de er blevet flyttet. Det er jo mest trist for Venstre og Konservative.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nogle korte bemærkninger. Først er det hr. Eigil Andersen, så hr. Leif Mikkelsen og hr. Christian Wedell-Neergaard.

(Kort bemærkning).

Eigil Andersen (SF):

Det forlig, som er indgået på det her område om tryghed i ansættelsen og måske især mangel på samme, er blevet kritiseret skarpt af flere forbundsformænd. Formanden for HK/Kommunal kalder i et Ritzautelegram den 24. maj forliget for mangelfuldt og luftigt og siger, at der ikke er nogen form for garanti i det.

Formanden for FOA, Dennis Kristensen, siger, at tryghedsordningen i staten ikke er lovfæstet, og at anbefalingerne til kommuner og regioner overhovedet intet forpligtende har i sig.

Endelig har vi Bente Sorgenfrey, der er formand for FTF. Hun siger, at aftalen ikke løser problemet for de ansatte i amter og kommuner, som der trods alt er flest af.

Kl. 13.05

Derfor vil jeg gerne spørge fru Pia Gjellerup: Når et sådant forlig som det, der her er indgået, bliver karakteriseret på den måde, som det bliver af disse forbundsformænd, hvad er så egentlig Socialdemokratiets motiv til at indgå i et så ringe forlig?

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Nu vil hr. Eigil Andersen kunne glæde sig over, at det ikke er et forlig, for vi stiller ændringsforslag der, hvor vi ikke har en aftale, nemlig på tjenstemandsområdet.

Men jeg synes faktisk, at jeg vil henvise hr. Eigil Andersen – og han ved det godt selv – til at læse de øvrige dele af de pågældende pressemeddelelser og kommentarer fra HK, fra FOA, fra KTO, fra DJØF, fra Ingeniørforeningen osv., som på stribe har sagt, at det her havde været bedre, om Socialdemokratiet havde fået det, Socialdemokratiet bad om, men at det da er godt, at der er givet noget, for her har vi fået nogle

redskaber, så vi kan kæmpe videre, og det skal man så understrege at man skal få gjort.

Men jeg synes, det ville være glædeligt, om hr. Eigil Andersen noterede sig – det er jo ærgerligt, det ikke er rettet til et andet parti, det kan jeg godt forstå – at der er rettet en tak for den indsats, der er ydet. Det er en tak, vi gerne modtager. Vi synes heller ikke, vi er kommet langt nok til at være tilfredse, men det var det, vi kunne nå med det regeringsflertal, vi har.

(Kort bemærkning).

Eigil Andersen (SF):

Det, der ligger i de her kommentarer fra de forbundsformænd, jeg har henvist til, er jo, at Socialdemokratiet ikke har leveret varen. Man har ikke leveret tryghed i ansættelsen. Selvfølgelig lever fagforbundene i den virkelighed, at de tager udgangspunkt i det, som bliver aftalt. Og selvfølgelig er det klart, at de så prøver at få lavet disse tryghedsaftaler i hver enkelt kommune og i hvert enkelt amt.

Men jeg er overbevist om, at der vil være mange kommuner, som ikke vil indgå disse tryghedsaftaler. Når det så er på frivillig basis, vil jeg spørge, om Socialdemokratiet ikke burde have medvirket til og sørget for, at der blev en ansættelsesgaranti på f.eks. 3 år, sådan som FOA og HK/Kommunal har foreslået.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Nu ved jeg ikke, om det er almindelig uvilje, eller om det bare er manglende sans for forberedelse, der gør, at jeg bliver stillet dette spørgsmål. For det har været offentligt tilgængeligt, hvilke ændringsforslag vi er gået til forhandling med, og de ændringsforslag var den vare, vi gerne ville levere. Men vi sidder over for en regeringskonstellation, der har et flertal med Dansk Folkeparti, som ikke ville flytte sig længere.

Jeg vil ønske held og lykke med at få givet en anden beskrivelse af, hvordan demokratiet fungerer, end sådan som det fungerer herinde. Vi er kommet langt, vi har givet en række redskaber, vi har fået fjernet den helt absurde tavshedspligt, og det gør, at der er et stykke fagligt arbejde.

Men det er ikke et stykke arbejde, som kan ske i det læ, der burde have været, og som vi også har bedt om til forhandlingerne, hvor vi kom med 29 sider ændringsforslag. Det kommer ikke til at ske i læ af en tryghedsgaranti; der var ingen muligheder.

Hr. Eigil Andersen ville måske have foretrukket, at man så var gået og havde sagt: Godt, så vil vi heller ikke skaffe nogen gode redskaber, så vil vi ikke fjerne tavshedspligten. Så dumme forhandlere har Socialdemokraterne ikke.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Når man hører fru Pia Gjellerups tale her, står man og bliver lidt i tvivl om, hvorvidt Socialdemokraterne egentlig støtter lovforslaget med så meget, som der egentlig var i vejen.

Men jeg går ud fra, at det gør Socialdemokraterne i forlængelse af forløbet. Vi erindrer jo alle forløbet, hvor vi, som jeg har nævnt, på skrift skitserede vores hensigter, som de har været hele tiden. Det tilsluttede Socialdemokraterne sig så, og det er fint.

Jeg vil gerne spørge: Hvis Socialdemokraterne nu havde magt, som de har agt, ville de så benytte en sådan chance til at sætte det lokale selvstyre ud af kraft ved her at lovgive sådan, at de lokale politiske ansvarlige var bundet på hænder og fødder med hensyn til strukturændringer og forandringer i den offentlige sektor et langt stykke frem, ja, måske endda til første valgperiode? Er det det, vi kunne have set fra Socialdemokratiets side, hvis vi havde haft det forkerte flertal her i Folketinget?

Kl. 13.10

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Vi har fået væsentlige forbedringer i den aftale, vi har fået med regeringen. Vi har fået nogle forbedringer, som er stik modsat det, regeringen havde lagt op til. Så når hr. Leif Mikkelsen står her og siger, at vi tilslutter os nogle hensigter, er det simpelt hen et forsøg på at lyve over for vælgerne, hvilket jeg synes er uacceptabelt at forsøge på fra denne her talerstol. Det kan hr. Leif Mikkelsen gøre i en Venstrevælgerforening eller et forsamlingshus. Det er også dårlig skik, det er ikke nogen opfordring, men fra Folketingets talerstol er det direkte elendigt.

Bare det ene eksempel: Der står klart, at tillidsrepræsentanterne har tavshedspligt over for alt, hvad de måtte erfare, altså også over for den pågældende ansatte. Det ville være i strid med loven, om man gjorde det, der nu står i loven man må. Så god fornøjelse med at bilde andre ind, at vi bare har tilsluttet os noget, som regeringen har lagt op til.

Men vi mener, at vi kunne have gjort noget, der var betydelig bedre, hvis der havde været et flertal i Folketinget for det. Vi mener faktisk, at vi herindefra, samtidig med at vi lægger op til meget, meget, meget store flytninger af mange, mange mennesker og mange, mange opgaver, også skulle have påtaget os at sikre, at de medarbejdere, der skal lave alt arbejdet, faktisk ville kunne få ro i deres egen situation til at koncentrere sig om det arbejde, de skal lave for borgerne i forbindelse med omsorg, undervisning og service. Det er det, vi forlanger af dem. Nu skal de desværre også, og det er det, der ikke er blevet godt nok, bruge en del kræfter på deres egen situation.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Der er åbenbart ikke særlig snævre grænser, når fru Pia Gjellerup her på talerstolen står og beskylder andre for at lyve. Det mener jeg faktisk er særdeles stærke udtalelser. Det, jeg peger på, er jo, at fru Pia Gjellerup står og udtaler sig om det her lovforslag med en masse kritiske bemærkninger, og det må jo tolkes derhen, at det ikke er, som fru Pia Gjellerup ønsker sig.

Men virkeligheden er, at Socialdemokraterne stemmer for lovforslaget. Altså kan man lave det ræsonnement, at Socialdemokraterne tilslutter sig det forslag, vi havde lagt frem, med de hensigter det har. Der ville jo ikke være noget at være utilfreds med, hvis det var andre, der havde lavet det. Så jeg undrer mig stadig væk over, at jeg herfra skal beskyldes for at tale usandt. Det er helt urimeligt.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Synderen er nu altså ikke den, der griber en anden i at lyve.

Men forslaget er blevet meget bedre. Det er blevet ændret helt i forhold til den ambition, regeringen havde. Bl.a. er det meget, meget klart med hensyn til tavshedspligten og med hensyn til proceduren for, hvordan medarbejderne skal orienteres, hvordan de skal høres, og hvordan de skal have begrundelse. Det er fuldstændig uden for rækkevidde af det lovforslag, regeringen lagde frem.

Så vi er kommet nogle regulære skridt i retning af forbedringer, plus at staten er blevet forpligtet til at indgå tryktaftaler med sine ansatte. Den forpligtelse var der ikke. Hvorfor havde man ikke skrevet den, hvis man syntes, at

det var fuldstændig rimeligt at gøre? Og hvorfor strittede man så lang tid imod? Det var da nok, fordi man ikke så gerne ville have, at det stod der som en forpligtelse.

Så vi har fået nogle ændringer, som gør, at vi synes, at vi kan bære at stemme det her forslag igennem, som vi ville have fået stemt igennem med Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti i en udgave, der ville have været fuldstændig uacceptabel, hvis vi ikke havde været der og skaffet de ændringsforslag, som vi om lidt skal stemme om.

Så jeg er faktisk meget glad for, at det på dette område er lykkedes at lave substantielle lovgivningsmæssige ændringer, som gør, at medarbejderne og dermed borgerne bliver behandlet betydelig bedre, at de bliver behandlet sådan, at de har nogle redskaber at forsvare deres rettigheder med og en vis ramme for, at de kan koncentrere sig om det arbejde, der er vigtigt at udføre for borgerne, i stedet for at de skal koncentrere sig forfærdelig meget om deres egen situation.

Hr. Leif Mikkelsen har helt rigtigt iagttaget, at det kunne være meget bedre, men det havde krævet et andet flertal i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Amterne bliver nedlagt, og det betyder, at amterne som arbejdsgivere ophører. I den forbindelse er der en række amtslige tjenestemænd, som skal overføres til anden ansættelse. Nu har vi hørt fru Pia Gjellerup redegøre for, at Socialdemokratiet stemmer for dette lovforslag og opnår nogle forbedringer, men der er jo det problem, at den arbejdsplads, hvor tjenestemændene i dag er ansat, ophører, og de skal nu ansættes et andet sted. Her bliver der sagt, at det er en tvangsmæssig forflyttelse, en forringelse af rettigheder og på kanten af, hvad de måtte tåle.

Kl. 13.15

Jeg vil gerne høre fru Pia Gjellerup, som jo er en del af det her aftalekompleks, når det drejer sig om medarbejdernes rettigheder, redegøre for, hvordan det står til for tjenestemændene.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Lige for en god ordens skyld skal jeg sige, at vi ikke har støttet det betækningsbidrag, som regeringspartierne og Dansk Folkeparti nævner om tjenestemændene. Det er nemlig i uoverensstemmelse med, hvordan vi mener tjenestemænd retfærdigt bør behandles, og derfor har vi et

omhyggeligt ændringsforslag, som angiver, hvordan vi også løser den problemstilling med amterne.

Vi mener, det er fuldstændig afgørende, at vi, ligesom det altid har været sikret i de mange, mange situationer, hvor vi har lavet ændringer for tjenestemændenes ansættelse, sikrer dem deres grundlæggende rettigheder med hensyn til løn, med hensyn til pension og med hensyn til, hvor meget de skal tåle at bevæge sig geografisk fra den arbejdsplads, de har haft, og hvor meget de skal tåle at indgå i helt andre arbejdsmæssige konstellationer – det er det, der hedder passende arbejde. Men man kan sagtens sikre det, det har man prøvet i en række andre sammenhænge, uden at skulle gøre vold på de rettigheder.

Her lægges der op til, at man i nogle situationer ville kunne gøre vold på de rettigheder, der er grundlæggende. Det er det, der vil føre til, som hr. Leif Mikkelsen så smukt replicerede, at man bare må få løst det der, hvor det nu hører til, nemlig ved domstolene.

Det synes jeg er et frygtelig dårligt svar i hvert fald for en lovgiver. Vi burde lave en lovgivning, hvor det ikke forudses, at man skal til domstolene.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Så må jeg bede fru Pia Gjellerup redegøre for, hvorved forskellen ligger i forhold til de tidlige forflytninger af tjenestemænd, som er sket bl.a. i forbindelse med dannelsen af H:S.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Vi har et notat fra kammeradvokaten, som gennemgår de ting. Jeg synes ikke rigtig, at jeg sådan i en kort bemærkning skal gennemgå, hvordan H:S-tjenestemandsendringerne blev lavet. Men der er der en sikkerhed for, at de pågældende mennesker, der blev flyttet til et andet ansættelsesområde end deres hidtidige – de blev nemlig også tvunget, der var jo ikke nogen frivillighedsmulighed i H:S-loven – tidsubgrænset ville være sikret den ret i forbindelse med løn og pensionsniveau, som de ville have haft under deres hidtidige stilling.

Jeg tror også, at det blev klart under drøftelserne i Indenrigsministeriet, hvor vi jo altså også havde lejlighed til at have nogle af Finansministeriets eksperter til rådighed, at der ikke er nogen sammenhænge, hvor man har behandlet no-

gen folk sådan, som man lægger op til at kunne behandle dem her.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Christian Wedell-Neergaard som ordfører.

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Det Konservative Folkeparti kan naturligvis støtte dette lovforslag, og det kan vi, fordi det jo regulerer spørgsmålet om at flytte i titusindvis af medarbejdere i forbindelse med amternes nedlæggelse og dannelsen af de nye 98 bæredygtige kommuner.

Dette lovforslag regulerer tidsperioden fra den 1. januar 2006 til den 15. juni 2006, og her gælder der nogle særlige vilkår, som er en ændring i forhold til tidligere gældende.

Der er så på baggrund af drøftelser, som fru Pia Gjellerup har redegjort for, stillet en række ændringsforslag, som vi kan støtte. Disse ændringsforslag er jo medvirkende til at stille personalet godt; de er medvirkende til at skabe tryghed, og vi kalder det for tryghedsskabende foranstaltninger.

Disse tryghedsskabende foranstaltninger skal medvirke til, at den vigtigste ressource i den offentlige sektor, nemlig medarbejderne, kan overføres på en ansvarlig måde og således, at de, inden de skal flytte, skal høres, at der efterfølgende skal gives en begrundelse, at de får aktindsigt, og at deres tillidsrepræsentanter, som forhandler det her, har fået lempet deres tavshedspligt; alt sammen medvirkende til, at dette er blevet et godt og ansvarligt lovforslag, som sikrer, at overførslen af medarbejderne kan foregå på en ansvarlig måde og således, at den enkelte ikke kommer i en situation, hvor der er unødigt utryghed.

Kl. 13.20

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg vil da gerne sige tak til den konservative ordfører for et redeligt indlæg. Jeg vil bare spørge til de ændringer, som vi aftalte, og som er udmøntet i ændringsforslag: Ville regeringen have fundet på dem helt af sig selv? Det er det ene.

Ja, indenrigsministeren står og råber, at det ville de, men det er da underligt, at man så skriver noget helt modsat i et ændringsforslag af, hvad man har skrevet i lovforslaget, så det kan hr. Christian Wedell-Neergaard måske som det andet fortælle om. Hvad er grunden til, at man

påbød tavshedspligt i lovforslaget, og at man så pludselig, men efter ret langvarige forhandlinger skrev det modsatte i et ændringsforslag?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Det er jo en ganske almindelig lovprocedure, vi har her. Der fremsættes et lovforslag, det bringes til drøftelse, og derefter fremkommer der ændringsforslag. Det er da fuldstændig rigtigt, jeg deltog jo selv i forhandlingerne i Indenrigs- og Sundhedsministeriet, at der var tale om en forhandling mellem S og R og regeringspartierne og Dansk Folkeparti. Der drøftede man en række ændringer, og som jeg siger: Der er ikke blevet noget dårligere lovforslag ud af det lovforslag, som er kommet på baggrund af disse ændringer.

Om regeringspartierne ville have fundet på det af sig selv? Der kan man sige, at vi i hvert fald er i den situation, at vi synes, at det er fornuftige ændringer, der er sket. Vi synes også, at ændringen af tavshedspligten skaber en mulighed for øget tryghed hos medarbejderne, idet medarbejderrepræsentanterne kan meddele nogle af de forhold, som de går og arbejder med.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg synes, det er herligt med denne her forhandlingsivrige regering, vi har foran os. Vi har ét sted, hvor vi faktisk synes at det lykkedes at flytte noget substantielt, hvor vi fik lovgivningsændringer, som vi om lidt skal stemme om. Og når vi så kommer her ned i salen, hedder det sig: Nej, nej, det har vi helt selv fundet på.

Se, det fortæller befolkningen, endda også i dette tilfælde – det troede jeg bare ikke var sådan i det her tilfælde – at regeringen ikke giver andre indrømmelser end til sig selv. Tak for den indrømmelse.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Der er, som jeg nævnte, tale om, at afgivende myndighed skal høre hver enkelt medarbejder, at man efterfølgende skal give en begrundelse for overførslen, at medarbejderne får aktindsigt, og at der er sket en lempelse i tavshedspligten; alt sammen, som fru Pia Gjellerup siger – og det vil jeg gerne indrømme – substantielle ændringer, som er foretaget efter en forhandling mellem regeringspartierne og Dansk Folkeparti på den ene side og Radikale og Socialdemokratiet

på den anden side. Jeg indestår fuldstændig for at synes, at det er en forbedring af lovforslaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Kristian Thulesen Dahl som ordfører.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Man kan fornemme, at tilfredsheden er stigen- de, og det er jo dejligt at kunne konstatere. Vi synes også, der er grund til at glæde sig over, at vi her har med et område at gøre, hvor der, når der skal stemmes, vil være ganske mange, der stemmer for. Det synes vi er ganske godt, for det er en vigtig sag, vi står med.

Det er utrolig vigtigt, at ansatte føler sig ordentligt og fair behandlet i forbindelse med en meget, meget vanskelig og stor proces, de er involveret i, hvor der på den ene side er hensynet til, at en så stor omflytning af medarbejdere kan finde sted på en praktisk håndterbar måde, og på den anden side hensynet til, at det sker på en måde, der også er fair over for medarbejderne. Det er der åbenbart mange der anerkender vil være situationen med det forslag her. Derfor vil der være mange, der stemmer for, og det er jo bare herligt.

Må jeg så ikke lige til den debat, der har været, sige, at det er, som om den på mange måder er virkelighedsfjern. Hvis man bevæger sig rundt i kommuner, der er i gang med sammenlægningsforhandlinger netop nu, vil man opdage, at de derude er milevidt væk fra den diskussion, der foregår herinde. De er nemlig langt, langt længere end det her minimumskrav om medindflydelse, som vi baserer en diskussion i Folketingssalen på, og gudskelov for det.

Kl. 13.25

Der har man inddraget medarbejderne, der holder man kontaktudvalgsmøder inden for de forskellige medarbejdergrupper, og der diskuterer man, hvor medarbejderne skal placeres. Det diskuterer man på kryds og tværs, og det synes vi er rigtig, rigtig godt.

Derfor er det, som om der er langt mere grobund for en fornuftig debat om medarbejdernes vilkår derude, hvor det rent faktisk foregår, end for så vidt under den debat, vi har været vidne til indtil nu her i Folketingssalen. Det jo egentlig godt nok, at det er der i den virkelige verden, hvor folk lever, at det foregår på den måde, det skal, og så kan vi have sådan en lidt mere måske teoretisk diskussion herinde i Folketingssalen.

(Kort bemærkning).

Eigil Andersen (SF):

Vi får her tegnet et billede af, at det fungerer glimrende ude i kommunerne, vi får tegnet et billede af, at der er man i fuld gang ledelse og medarbejdere imellem at lave nogle glimrende aftaler, sådan som jeg har forstået det, om tryk- hed i ansættelsen.

Hvis det er tilfældet, er der jo i virkeligheden ikke noget problem i, at man lovgivningsmæs- sigt gav den samme garanti for tryk- heds i ansæt- telsen f.eks. i 3 år, som vi har foreslået fra SF's si- de, så derfor vil jeg spørge hr. Kristian Thulesen Dahl, om man så i virkeligheden ikke lige så godt kunne gøre dette lovgivningsmæssigt i ste- det for at overlade det til kommunerne, hvor min frygt fortsat er, at en række kommuner ikke vil give den ansættelsesgaranti.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Svaret er, at vi føler, at det, vi nu har liggende på bordet, er rigtigt at vedtage. Det, jeg forsøgte i mit ordførerindlæg, var så blot, måske også her i Folketingssalen, at vinde en forståelse for, at det, vi rent praktisk oplever, er, at kommunerne tager ansvar for situationen. Det er i hvert fald det, jeg kan se i de kommuner, jeg bevæger mig rundt i, og hvor jeg spørger: Hvordan foregår det ude hos jer?

Der synes jeg faktisk, at man i de kommuner, der lægger sig sammen, ved, at man har et meget stort ansvar for sine ansatte. Det er jo altså amter og kommuner, der er ansættelsesmyndig- hed, hvad angår flytningen af medarbejdere fra eksempelvis amt til sammenlægningskommu- ner. Derfor er det også naturligt, at de håndterer det arbejdsgeveransvar, og det synes jeg faktisk sker. Derfor synes jeg, at det er noget mærkelig bagvendt noget at sige: Jamen hvis det sker, skal vi så ikke lovgive om det?

(Kort bemærkning).

Eigil Andersen (SF):

Hr. Kristian Thulesen Dahl ved jo godt, at men- nesker og i øvrigt også politiske forsamlinger er meget forskellige. Der er nogle, der opfører sig fornuftigt, og der er andre, der opfører sig ufor- nuftigt. Derfor vil der altid være en vis procent- del – jeg er bange for, at det er en stor procentdel – som ikke vil håndtere det her på en god måde, og under alle omstændigheder vil der være en vis procentdel, som ikke vil lave disse trykheds- aftaler i kommunerne.

Derfor er mit spørgsmål stadig væk relevant, og jeg føler ikke helt, at jeg fik svar på det. Jeg fik gentaget, at det fungerer godt en række steder, men derfor vil jeg gerne gentage spørgsmålet og sige: Den sikkerhed, som der så vil være for, at det foregår rimeligt og godt alle steder, vil jo kun kunne opnås ved, at man lovgivningsmæssigt indfører en trykkesgaranti på 3 år.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Selvfølger er der forskel på, hvordan man griber det an fra sted til sted, men der er faktisk ikke et sted, hvor jeg kan sige, at der har jeg opdaget, at man ikke håndterer medarbejdere situationen i forhold til spørgsmålet om, hvordan man kan lave nogle trykkeskabende foranstaltninger for medarbejderne, og hvordan man kan inddrage medarbejderne, så de ved, hvad det er, man er i gang med, og hvad der foregår. Det er i øvrigt i meget høj grad medarbejderne selv, der sidder og har de her diskussioner ude i kommunerne. Det er jo ikke sådan, at byrådet sidder med nogle få chefer i kommunen og så bare kører løbet.

Det typiske billede er det modsatte, nemlig at det er medarbejderne selv på de forskellige niveauer, som på tværs af kommunegrænser, på tværs af grænsen ind til amtet diskuterer, hvordan man skal forholde sig, og hvad der er rigtigt, så der lige så stille breder sig en konsensus i lokalområdet om, hvordan det er, man skal håndtere den enkelte opgave.

Det mener jeg altså er billedet. Så jeg mener, det er forkert at tegne det billede, at der generelt eller bare i mange enkeltssituationer er de problemer, der bliver skabt. Jeg mener faktisk, at billedet er det modsatte, og det synes jeg også burde komme til udtryk i en behandling herinde i dag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Ole Glahn som ordfører for Det Radikale Venstre.

Kl. 13.30

Ole Glahn (RV):

Da jeg i går stod på denne her talerstol og vi talte om evalueringsinstituttet, havde vi med et flertal at gøre, som var resistent over for de argumenter, vi var kommet med. Der var end ikke nogen vilje til at drøfte de kommentarer og de forslag, vi havde, så det var måske ikke så meget indenrigsministeren, som det var sundhedsmi-

nisteren, der var leder af de forhandlinger, vi har været igennem.

Men når vi nu her i dag står og taler om dette procedurelovsforslag, må vi fra radikal side sige, at vi ikke er tilfredse med det endelige resultat, men at vi dog er så tilfredse, at vi kan stemme for det her.

Det hænger sammen med det, som debatten også har været præget af her, nemlig hvad situationen var, da vi indgik i de her forhandlinger. Situationen var den, at de mange medarbejdere, som skal flyttes i forbindelse med denne kæmpe omstrukturering af Danmark, faktisk ikke engang havde nogen sikkerhed for, at de ville blive spurgt om, hvad de havde lyst til, ikke nogen sikkerhed for at få at vide, hvad der foregik undervejs, og ingen sikkerhed for efter processen at få indsigt i, hvad der faktisk var foregået.

Det var den situation, vi mødte, da vi indledte de her forhandlinger. Det var det, som Dansk Folkeparti og regeringen mente var tillidsskabende i denne århundredets proces.

Så indledte vi forhandlingerne, og så nåede vi til et resultat, hvor vi opnåede, at den afgivende arbejdsgiver skal tage en forhandling og en drøftelse med hver enkelt medarbejder for at høre, hvilke ønsker og interesser vedkommende har, inden man foretager processen, og at den tillidsmand, der varetager interesserne, kan kontakte den enkelte medarbejder, orientere den enkelte medarbejder om, hvordan det forløber. Efterfølgende kan den enkelte medarbejder få informationer om og indsigt i sin sag og få en begrundelse for, hvorfor det er gået, som det nu er gået.

Det synes vi da er et resultat, som gør, at vi naturligvis kan stemme for det her. Det synes vi da er et resultat, som vi skal være glade for, og jeg var glad for, at den konservative ordfører klart her fra talerstolen imødegik nogle af de andre fra regeringsiden ved at sige, at der da var tale om, at vi havde fået indflydelse, at der da var tale om, at vi havde flyttet regeringen.

Nu er jeg ny her i Folketinget, og jeg synes da, det er en dejlig oplevelse at se, at demokratiet også fungerer på en sådan måde, at man kommer med nogle positioner, som er lidt forskellige fra hinanden, og så taler man sig sammen på nogle områder. Det synes jeg at denne her del af aftalen er et godt eksempel på, og det vil jeg da gerne kvittere for. Jeg synes, at det har været positivt, og jeg er sikker på, at de mange medarbejdere, som bliver berørt af denne her situation, er glade for den del af det.

I den sidste del vedrørende tjenestemændene kunne vi så ikke nå hinanden. Der har vi forskellige vurderinger. Jeg skal ikke gentage hele den diskussion, der har været her i dag, for jeg tror, den er tilstrækkeligt belyst, men bare sige, at vi fra Det Radikale Venstres side har den opfattelse, at regeringen bevæger sig på meget tynd is, og at det kan betyde, at der kommer en del retssager, som kan være med til at skabe lidt dårlig stemning om den her sag.

Men det er nu regeringens valg, og det bliver så de myndigheder, som har med det her at gøre, som skal tage sig af det.

For så vidt angår tryghedsaftaler, og det er det sidste, jeg vil sige, fik vi med, at staten har forpligtet sig til at lave nogle aftaler, og som det har været fremme her, tror jeg, mange kommuner vil følge den opfordring, hvis ikke de ville have gjort det uden opfordringen, fordi de jo selv er dybt involveret i denne her proces.

Så alt i alt må jeg sige, at vi egentlig er godt tilfredse med det resultat, vi har nået.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Eigil Andersen.

Eigil Andersen (SF):

Jeg vil gerne begrunde det ændringsforslag uden for betænkningen, som SF har stillet sammen med Enhedslisten.

Mange af de 650.000 medarbejdere i amter og kommuner frygter for fremtiden, sådan som vi også har diskuteret det i dag. De er usikre på, hvad kommunalreformen vil betyde for dem, og den enkelte medarbejder spørger sig selv: Skal jeg have andre arbejdsopgaver? Bliver mit job flyttet, eller skal jeg måske fyres?

Både de kommunalt ansatte og deres familier er meget optaget af utrygheden. De er simpelt hen frustrerede og usikre, og det formindsker selvfølgelig medarbejdernes engagement, deres kreativitet og deres konstruktive medspil i de mange ændringer på jobbet, som sker nu.

Det betyder simpelt hen, at usikkerheden medfører en dårligere gennemførelse af kommunalreformen til stor skade for alle, herunder også for skatteborgerne. Derfor er tryghed i ansættelsen også vejen til, at den enkelte medarbejders indsats kan koncentrerer om det konstruktive og det fremadrettede i den nye kommunale virkelighed, og det gælder, uanset hvad man mener om kommunalreformen, som vi i SF er imod.

Kl. 13.35

Men det rører ikke ved, at det, der bliver besluttet her i Folketinget, skal føres ud i livet på den bedst mulige måde. Derfor bør Folketinget fjerne den store og velbegrundede utryghed, der er hos de kommunale og amtslige medarbejdere, ved at give dem garanti mod fyring på grund af kommunalreformen i de første 3 år.

Forslaget er som tidligere nævnt oprindelig kommet fra fagforbundene FOA og HK/Kommunal, og vi har så fremsat det uden for betænkningen som nævnt. Nogle vil sige, at det her forslag er alt for dyrt. Intet kan være mere forkert. Tværtimod vil garantien spare millioner af arbejdstimer, som i dag er bundet i negativ energi. Moderne ledelser har for mange årtier siden forladt princippet om, at ansatte arbejder bedst, hvis de lever i stor frygt for at miste deres job.

Selvfølgelig er borgerlige partier som Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti imod en jobgaranti. Men det forbavser mig virkelig, at Socialdemokraterne også vil stemme nej. Det skyldes, som vi har været inde på tidligere i debatten, et tyndt forlig, som S og R har indgået med regeringen og Dansk Folkeparti. Forliget er fuldt af varm luft og er kommet til verden af to grunde.

For det første er årsagen den nye formand for Socialdemokratiet, fru Helle Thorning-Schmidts, iver efter at indgå forlig med regeringen. For det andet er årsagen, at statsministeren og hans ministre har siddet med korslagte arme og kun er kommet med småindrømmelser i spørgsmålet om tryghed.

Hvad er det, der er i vejen med forliget? Der er to hovedpunkter. For det første gælder forliget kun statens område. Sagen er, at det relativt set kun er en mindre gruppe kommunalt ansatte, der overhovedet skal flyttes til staten. Desuden har de kun fået løfte om, at der vil blive udarbejdet retningslinjer for tryghedsskabende foranstaltninger i samarbejdsudvalgene. Der står intet om, hvad indholdet skal være. Der er ingen form for garanti for ansættelse.

For det andet kommer så det andet store og endnu mere groteske punkt, nemlig at det store flertal af ansatte, som er voldsomt berørt af kommunalreformen, de 650.000 medarbejdere i amter og kommuner, heller ingen jobgaranti får i forliget. Regeringen, Socialdemokratiet, Radikale og Dansk Folkeparti opfordrer blot kommunerne til at bruge naturlig afgang og lave aftaler.

Den opfordring til kommunerne er naturligvis positiv, men betydningen er voldsomt be-

grænset. Jeg er sikker på, at der er mange kommuner, som ikke vil give tryghed til de ansatte i 3 år. Så her rummer forliget mellem regeringen og Socialdemokraterne heller ikke nogen form for jobgaranti overhovedet. Jeg kan derfor godt forstå, at der er kritik af forliget som tidligere nævnt fra fagbevægelsen bl.a. fra de tre nævnte formænd Kim Simonsen, HK/Kommunal, Dennis Kristensen, FOA, og Bente Sorgenfrey, FTF.

Til slut vil jeg understrege, at de 3 års tryk-
hedsgaranti efter vores forslag kun kan fraviges med aftrædelsesordninger og lignende efter aftale mellem kommunen og det relevante fagforbund.

Jeg vil kraftigt opfordre til at stemme for ændringsforslaget.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg skal bare spørge hr. Eigil Andersen helt enkelt: Er ét godt skridt, der bliver vedtaget, dårligere end to skridt, der blot bliver foreslået, men ikke vedtaget?

(Kort bemærkning).

Eigil Andersen (SF):

Her vil jeg sige, at der ikke er tale om ét godt skridt ud af et par stykker, men der er tale om ét godt skridt ud af 250 formentlig. Jeg mener, der er et punkt, hvor man politisk bliver nødt til at overveje, om man vil lade sig spise af med ethvert minimalt fremskridt, som man kan fremskaffe, eller om det i virkeligheden i nogle situationer ikke medvirker til at skabe uklarhed i debatten og over for befolkningen om, hvad det egentlig er, der foregår.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Nu har jeg ikke den manglende tiltro til, hvad de faglige ledere, som hr. Eigil Andersen refererer til, kan lave i deres organisationer med deres medlemmer og for deres medlemmer. Her bliver der nemlig skaffet dem nogle redskaber, som de vil kunne bruge. Det vil ikke være muligt at komme så langt med sikkerhed som det forslag, SF og Enhedslisten stiller, men det vil være muligt at komme ganske langt på en lang række områder.

Kl. 13.40

Så er det, jeg spørger: Er det virkelig sådan, at hr. Eigil Andersen mener, at ét godt skridt er dårligere end måske en hel masse skridt, som

bare ikke bliver vedtaget? Det synes jeg faktisk er skuffende.

Jeg vil sige, at hr. Eigil Andersen jo stadig selvfølgelig ikke refererer de faglige ledere for deres fyldestgørende vurdering, for jeg vil da gerne bare helt stilfærdigt og personligt endda sige, at jeg gerne vil kvittere for den tak, jeg har fået for indsatsen og de resultater, der er nået.

(Kort bemærkning).

Eigil Andersen (SF):

Der er ingen tvivl om, at den holdning, som er i en række af fagforbundene, også dem, jeg har nævnt her, er, at det burde have været lavet sådan, at man havde givet det bedst mulige ryg-
stød for, at der kunne være tryghed i ansættelsen for alle de her 650.000 medlemmer, og at denne bedst mulige tryghed burde have været i form af en lovfæstet garanti, en jobtryghed for de næste 3 år.

Det er det, som man har ønsket. Det, man nu har fået, er særdeles lidt, som deres udtalelser også viser.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Vi går videre til den sidste ordfører. Det er Enhedslistens ordfører, fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Medarbejderne er fuldstændig afgørende for, at vi kan have en ordentlig offentlig service. Det er de mange medarbejdere hos stat, amt og kommuner, der skal tage sig af vores børn, vores syge og vores ældre, det er dem, der skal sørge for, at vejene er i en god stand, det er dem, der skal sørge for, at der bliver lavet en betryggende gennemgang af miljøet, det er dem, der skal sørge for ordentlige sociale vilkår osv.

Derfor er det afgørende, at de medarbejdere bruger deres ressourcer på at gøre deres arbejde bedst muligt, og hvis man går rundt og er utrolig nervøs for, hvad der kommer til at ske med en selv, og spørger sig selv, om man bliver fyret, om man for nogles vedkommende også mister sin tjenestebolig, om man måske skal flytte til den anden ende af landet, hvad der betyder, at man skal pendle mange timer eller måske skilles fra mand og børn, så er det svært at have fuld opmærksomhed på sit arbejde.

Derfor er det så afgørende at sikre en ordentlig tryghed i forbindelse med så kæmpe en reform, som regeringen og Dansk Folkeparti er ved at gennemføre.

De meldinger, som vi får fra fagforbundene, der undersøger, hvordan deres medlemmer har det, viser, at utrygheden breder sig, og at der er mange, der overvejer at finde andre job og søge væk fra det offentlige, prøver at finde nogle andre muligheder for at sikre, at de har den tryghed i ansættelsen, som det offentlige ikke kan tilbyde i øjeblikket på grund af den store reform.

Vi har i mange måneder prøvet at få regeringen til at give en tryghedsgaranti til de ansatte. Fagforbundene har efterlyst det ved forhandlinger, og de har henvendt sig direkte. FOA, HK, DJØF, FTF, AC osv. har prøvet at få statsministeren, finansministeren og indenrigs- og sundhedsministeren til at give en tryghedsgaranti. Vi havde det oppe under åbningsdebatten i oktober, hvor vi prøvede, om ikke vi kunne få en tryghedsgaranti til de ansatte.

Men regeringen har hele vejen igennem kun formuleret sig i tale og har ikke villet sætte noget på skrift, som reelt gav en tryghedsgaranti. Man har bare snakket om, at det ikke var nødvendigt. Men når man ikke reelt kan give nogen garanti, er det klart, at de ansatte er nervøse for, hvad der kommer til at ske.

Denne nervøsitet blev værre, da lovforslagene så kom og man bl.a. kunne se, at der lægges op til, at tjenestemændene risikerer at få forringet deres vilkår, bl.a. alle de mange tjenestemænd, der skal flyttes fra kommunerne over i staten, som kan se frem til, at de nok får ringere pensionsvilkår, end de ville have fået, hvis de var blevet i kommunerne.

Vi holdt et internt ekspertmøde, Retsudvalget og Kommunaludvalget, hvor den melding, vi fik fra eksperterne, var, at vi risikerer at få sager fra tjenestemændene om brud på deres grundlovssikrede rettigheder, og at de kan få medhold, fordi de får forringet deres vilkår, især hvis man vælger at flytte rundt på folk, uden at de får muligheden for at sige fra. Eksperterne havde ikke kunnet finde nogen fortillælde af omflytninger af tjenestemænd, hvor man havde gjort det på den her måde, hvor man ikke havde sikret dem ordentlige vilkår.

Dertil kommer alle de mange overenskomstsansatte, der jo ikke har den samme beskyttelse som tjenestemandsansatte, men som omvendt gerne ville have sikret deres kollektive rettigheder, hvad vi heller ikke kan være sikre på sker.

Kl. 13.45

Så er der problemet med, at man i lovforslaget lægger op til, at forvaltningsloven sættes ud af kraft.

Vi har ikke kunnet få nogen ordentlige argumenter for, hvorfor man mente, at ansatte skulle fratages de rettigheder, de har i dag. Socialdemokratiet og Radikale har så valgt at indgå en stemmeaftale, som betyder, at de har fået lidt småforbedringer på det her område, men vi har stadig ikke og heller ikke i dag fået nogen god forklaring fra de borgerlige ordførere på, hvorfor man ikke kunne opretholde forvaltningsloven, hvorfor man syntes, det var så vigtigt, at man skulle fratage de ansatte deres rettigheder.

Den utryghed, der breder sig, hænger jo også sammen med de økonomiske vilkår, for det berører ikke alene de medarbejdere, der skal flyttes direkte, hvis opgaver flyttes fra kommuner til stat, fra amter til stat, fra amter til kommuner, eller hvor kommuner sammenlægges. Det berører også alle de mange medarbejdere, som ikke direkte skal flyttes, men som kan risikere, at det bliver dem, der kommer til at skulle betale noget af prisen for denne kæmpereform, fordi regeringen ikke har villet sætte penge af til at gennemføre så stor en reform og heller ikke har villet fortælle noget om, hvordan økonomien bliver i den enkelte kommune. De oplysninger kommer først efter kommunevalget.

Som det fremgik af den høring, som vi holdt om de økonomiske konsekvenser af kommunalreformen, er de fordele, man siger der er, det, man kalder rationalisering og effektivisering, som jo reelt i mange tilfælde betyder nedskæringer, at man måske nok kan lægge nogle rådhusene sammen og få lidt færre politikere. Men hvis det for alvor skal batte i økonomien, skal man ind og lave store institutioner, store skoler og store plejehjem. Dels giver det, vil mange synes, en dårligere service at have store institutioner i stedet for mindre, dels betyder det altså også, at man risikerer, at der er en række medarbejdere, der skal fyres, fordi man skal spare penge.

Netop for at fjerne den usikkerhed og utryghed, ville det være helt afgørende at få en tryghedsgaranti.

Nogle kommuner har så frivilligt valgt at lave en tryghedsaftale, og det er fint, men problemet er jo, at de kommunalbestyrelser, der indgår de tryghedsaftaler, reelt ikke ved, om de vil have pengene til at opfylde dem, fordi ingen kender den kommunale økonomi i fremtiden, fordi regeringens forslag til, hvordan økonomien skal se ud, først kommer efter kommunevalget. Det er selvfølgelig med til at øge utrygheden.

Lige præcis derfor burde regeringen og Dansk Folkeparti have lyttet til de advarsler og

de ønsker, der kom fra så vel FOA som HK/Kommunal, DJØF, FTF og AC, fra alle dem, der organiserer de mange medarbejdere på de her områder.

De burde have lyttet til f.eks. den pedel på et gymnasium, der stiledede sig frem og sagde, at han ikke anede, hvad der kommer til at ske, når gymnasierne skal overgå til staten og til selveje, og om hans job og hans tjenestebolig vil være der i fremtiden. Han havde prøvet at spørge forskellige steder uden at kunne få svar. Det mest konkrete svar, han havde fået, var fra hans rektor, der sagde, at det nok ville være sådan, når nu skolen skulle gå over til selveje og taxameterstyring, at man ville overveje at få Siemens eller et andet privat firma ind og overtage en del af opgaven i stedet, og dermed ville han blive overflødig. Det var det mest konkrete svar, han kunne få.

Når det har stået klart, bl.a. med udtalelserne fra Venstres politiske ordfører, hr. Jens Rohde, og fra beskæftigelsesministeren, at et af de formål, der er med denne reform, er, at man ønsker en større grad af privatisering, ønsker at få flere private ind på markedet, så kan vi også risikere, at der vil være flere af dem, der nu er offentligt ansatte, der fremover enten vil skulle flytte med over til et privat firma eller helt miste deres job.

Det, vi kan se på ældreområdet, hvor man jo har gennemført en vis tvangsprivatisering, tvunget kommunerne til, at der skal være private firmaer, der byder ind, er, at medarbejderne i et vist omfang får daglejervilkår, fordi de skal flytte frem og tilbage mellem offentlige og forskellige private leverandører.

Det er altså den utryghed, som man kan risikere breder sig på det offentlige marked, at man ikke har en fast stilling med ordentlige vilkår, hvor man også kan levere en ordentlig ydelse til de borgere, der har brug for hjælp, men hvor man i stedet er på daglejervilkår, for at der ikke er nogen, hverken private eller offentlige, der skal risikere at være bundet til for mange medarbejdere. Det er vi meget nervøse for kan blive en af følgerne af denne reform, og hvis nogen skulle være i tvivl, vil jeg sige, at vi også stemmer imod det her lovforslag.

Kl. 13.50

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Kommunalreformen påvirker i tusindvis af offentligt ansatte, som er den offentlige sektors vigtigste ressourcer overhovedet. Derfor synes

jeg også, det er meget, meget tilfredsstillende, at det nu er et bredt flertal i Folketinget, der tager et medansvar for og et medejerskab af de ændringsforslag vedrørende procedureloven, der gør, at vi nu skaber endnu mere tryghed i omstillingsprocesserne.

Når man lytter til debatten, sådan som jeg har gjort det, får man fornemmelsen af, at der skulle være en eller anden holdningsmæssig kløft i vores tilgang til tingene, og det må jeg sige overrasker mig lidt.

Regeringen har fra starten haft den intention, at vi her stod med en ganske betydelig opgave, som vi skulle løse på en måde, hvor vi på en og samme tid udviste respekt for den enkelte medarbejder og havde et tempo og en fremdrift i beslutningerne, der gjorde, at afgørelserne også faldt så hurtigt, at man snarest kunne få klar besked om, hvor man som ansat i den offentlige sektor ville ende med at have sit ansættelsesforhold, fordi der til det med tryghed også hører at få sin situation afklaret.

Det er sådan set det dilemma mellem på den ene side at have tempo og beslutningskraft og på den anden side være i en tæt og forpligtende dialog med den enkelte medarbejder, som regeringen med L 67 har givet sit bedste bud på.

Jeg synes kun, det er en tilfredsstillende dialog, vi har haft efterfølgende, det være sig her i Folketingssalen, det være sig ved de høringer, der har været afholdt, det være sig – det tror jeg godt jeg kan sige uden at afsløre nogen hemmelighed – i de diskussioner, jeg selv har haft i min egen gruppe, også med røster, som har sat fingeren på nødvendigheden af at afvige fra forvaltningslovens almindelige regelsæt, og det være sig i den dialog, der på det seneste har været i sådan en mere præcis forhandlingsform mellem regeringen og Dansk Folkeparti på den ene side og Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre på den anden side.

Jeg synes, det er tilfredsstillende, at den proces har ført frem til, at vi nu om et øjeblik forhåbentlig kan vedtage en stribe ændringsforslag, der gør, at de undtagelser, vi i vores første bud på, hvordan man løser det dilemma, jeg her har beskrevet, har følt det var nødvendigt at gøre, nu kan komme nærmere på forvaltningslovens almindelige regelsæt.

Det er et stærkt signal, Folketinget på den måde sender, også et stærkt politisk signal til de offentlige arbejdsgivere i amter, de kommende regioner og kommunerne om, at medarbejderne er så central en ressource, at man selvfølgelig

også i den måde, man lokalt tilrettelægger disse forløb på, skal inddrage medarbejderne maksimalt og meget gerne også i en form, hvor man i samarbejdsudvalgsregi aftaler tryghedsskabende foranstaltninger, der gør, at den enkelte medarbejder, når forandringen vinde blæser, føler, at vedkommende står fast, solidt og trygt forankret midt i processerne.

Det synes jeg er meget tilfredsstillende, og derfor vil jeg gerne benytte lejligheden til at rette en tak til de partier, som er gået konstruktivt ind i dialogen her, og som nu tilsammen udgør et komfortabelt flertal i Folketingssalen.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Efter denne fine afrunding og kvittering til dem, der er med til vejs ende, når vi ved tredjebehandlingen skal stemme for dette lovforslag, vil jeg, hvis vi nu lægger til grund, som indenrigsministeren indledte med, at regeringen og bl.a. Socialdemokratiet har delt intentioner fra start af, sige: Hvis vi nu tager det udgangspunkt, har man godt nok været grumme dårlig til at skrive det i lovgivningen og var grumme lang tid om at finde ud af at rette det. Men så kan vi også kvittere med: Bedre sent end aldrig.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Vi går til afstemning om ca. 1 minut. Jeg gør opmærksom på, at der ikke må tales i mobiltelefon i salen.

Kl. 13.55

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 7 stemte for, 92 imod.

Ændringsforslag nr. 2-7 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 20 forkastedes, idet 10 stemte for, 95 imod.

Ændringsforslag nr. 8-13 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 14 forkastedes, idet 10 stemte for, 97 imod.

Ændringsforslag nr. 15 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 16 forkastedes, idet 10 stemte for, 96 imod.

Ændringsforslag nr. 17-19 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Anden behandling af lovforslag nr. L 68: Forslag til lov om revision af den kommunale inddeling.

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).

(Fremsat 24/2 2005. Første behandling 15/3 2005. Betænkning 2/6 2005).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges:

13) Anden behandling af lovforslag nr. L 69: Forslag til lov om forpligtende kommunale samarbejder.

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).

(Fremsat 24/2 2005. Første behandling 15/3 2005. Betænkning 2/6 2005).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagene og ændringsforslagene sattes til forhandling under et.